

Fodor Bandi, az aláírása minden levélen a lap széléig ér), és boldog voltam, hogy verseiben visszatért a fiatalkori megbabolázott szenvedélyhez, a formához, az egyszerre szikár és finom férfiassághoz, aztán egy tévéműsor után, amelyben az öregedésről, az öregedés elviseléséről beszéltem, fölhevítve, így talán először és utoljára: fölhevítve és gratulált, ízléses volt, mondta.

Utolsó verseskönyvéről még elmondtam a véleményemet, telefonon, akkor jött haza az otthonból, nem látogattam meg, féltem, hogy elküld, vagy nem tudunk miről beszélni; nem tudom, mitől féltem igazán.

A temetésére kimentem, ügyefogyottan, három szál fehér virággal, hallgattam a református papot, és arra gondoltam, sosem tudnám elmondani Neki, itt nyugszik egy bátor fiatalember, publikált a *Nyugat*-ban, élete nagy korszakaiban kitűnő verset írt, szerepszerűen átélt nyugatos monográfiákat; a nyugatosok műfordításairól közzétett munkája nekem tankönyvem máig, és a vállán, a vállán, a vállán vitte egykor ennek az országnak a vasúti sínjeit.

Karafiáth Orsolya

BECSAPÓDÁS

„Kívánom azt a hullócsillagot.
El is kapom majd. Épp a föld felett.
Utolsó fénye áttapad kezemre.
Ki akkor hozzám ér, belém szeret.”

Így gondoltam, de persze mégsem így lett.
Bukjon: akartam. Akkor és azonnal.
Bejárható pályák helyett: robaj.
Meddő kráter, árnyékoló betonfal.

Tudtam, hová csapódjon, pontosan.
„Vágódjon át a légen, célra tartva!
Hozzám essen! Legyen pompás zuhanta!”

Fénye kopottra mattult. Általam.
Csak véletlen, mi egyszer összefénylett.
Bárhol legyenek, most már hunyjon ki végleg.